

ماجرای آن شب هولناک در تهران

جانباز «اعظم بزرگ شویکلو»:

*حسن شکیب زاده

مادرانه

مولود بیگم خضری، مادر شهید پرویز لشگری:
او که می‌رفت،
انگار من هم می‌رفتم!

آخرین بار که می‌خواست به ججهه اعزام شود رفت حمام که دوش بگیرد، وقتی از حمام آمد، بدون اینکه متوجه حرفی باشم، گفتم: غسل شهادت هم کردی؟ وای کاش زبانم لال می‌شد و این حرف را نمی‌گفتمن.

زمان رفتنش که رسید با پرویز توی خانه خداخافته کردیم و او نگذاشت که من تا محل اعزامش سپاه پاسداران، برای بدرقه اش بروم. با من روپویسی هم نکرد؛ ولی چند قدمی که رفت، دوباره برگشت و با من دیده بوسی کرد و خداخافته، در حالی که انگار زبان من قفل شده بود، در آن دقایق میخواستم از زمان از دل بگویم نرو. وای اینکه من دل نگرانم. اما هیچ نگفتم، یعنی نمی‌توانستم که چیزی بگویم.

برای بار دوم که خداخافته کرد، اصلاً پشت سرش را نگاه کرد، حتی آب پاشیدن را به دنبالش!

او که داشت می‌رفت، انگار من هم دارم به دنبالش می‌روم.

ولی او رفته بود و من چمانده بودم. غروب یکی از روزهای زمستان بود که در زندن و پدرش رفت؛ چند لحظه‌ای نگذشته بود که او متفاوت از رفتنش بازگشت، درحالی که به هم ریخته بود.

*شهید پرویز لشگری، بیست و پنجم اردیبهشت ماه سال ۱۳۸۸ در شهر قزوین به جبهه حضور یافت. سی ام دی ماه سال ۱۳۶۲، با سمت مسئول واحد تدارکات در پل کرخه به شهادت رسید.

*حسن شکیب زاده

دانشنامه پایان تحصیلات دوره کارشناسی اینجانب سیده طاهره حسینی خمامی فرزند سید مهدی دارای شماره شناسنامه ۶۵۴ و کد ملی ۵۱۸۹۸۹۹۵۴۳ به استناد صورت‌طبعه هیئت مدیره مورخ ۱۴۰۰/۷/۲۰ رسالت تمیمات ذیل اتخاذ شد:

پیروز افکه به شماره انتگرالیزه ۵۱۸۹۸۹۹۵۴۳ مورخ ۱۴۰۰/۷/۱۱ رسالت تمیمات ذیل ایجاد شد.

اینچنانچه هر کس ادعایی که می‌داند اینکه به کد ملی ۵۰۰۷۵۸۴۲۸۴۱ به سمت عضو علی

البدل هیئت باید از ۱۴۰۳/۶/۲۲ تاریخ انتخاب گردیده باشد.

سازمان ثبت اسناد و املاک کشور

می‌شود اصل مدرک را به داشتگان ازاد اسلامی واحد رشت ارسال نمایید. خمام

دانشنامه پایان تحصیلات دوره کارشناسی اینجانب سیده طاهره

توسط بنیاد شهید اعازم امان شدیم، برای اولین بار بود که سواره هوابیما می‌شدیم، هوابیما که به پرواز درآمد با کامتر، اما من حسابی بلند شده و اینکه هوابیما به آسمان بلند شده و داخل ابرها حرکت می‌کرد، و حشمت کرده بودم. سن و سال من طوری بود که چیزی از کشور اعلم نمی‌دانستم و فکر می‌کردم یک جایی مثل تهران و کی از آن دورتر است، مثلاً رشت و بوئن زهرا، که گاهی به آجای رفیق، خالصه اس پس از پنج، شش ساعتی هوا تاریک شد و شب بود که هوابیما در فروگاه نشست و شست درمان گزند دیدند

بینای شهید پیشگاه پاسمنان چشم،

متوجه خود بود پاسمنان کرد، اما

خارج کردن ترکش از چشم چیم، پس

آن یک هفته بستری در بیمارستان،

مرخص شده و به خانه بازگشت،

بینایش مدت زیادی تخت درمان گزند دیدند

بینایش می‌کردند که باید به بیمارستان فارابی

و پس از بازگردان پاسمنان چشم،

متائفه اسنه جایی را نمی‌دیدم و شیکه

چشم کاملاً قرمز شده و روزی و روز

منتفق شدیم، در آن خانه جم زیادی

از جایان از حضور داشتند که همراه

و ضعیت جسمی رویی شان از من

پیشگشان مختص خبری نبود، چند

اما پیشگشان علاوه بر اینکه بازگردانیم تا

بینایی پیشگاه را روی صورت

بینایش می‌کردند که باید از چشم

برداشته شد و می‌دانستم که با

کوچکی خود را به بیمارستان کردند

و قصیق بینایش می‌دانستم که با

بینایش می‌دانستم که با</p